

טיב הקהילה

נה

ד' חשוון תשפ"ג

המנים לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

5:18 הדד"ג

6:30 מוצ"ש"ק

7:10 ר"ת

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

10:02 סו"ת א' | 8:52 סו"ת א'

10:31 סו"ת ב' | 9:35 סו"ת ב'

המנים לפי שיעור ק"ז

גילוי מס:

646

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

מידה זו - צדיק?

בכך גילה נח את רגשותיו לכל בריה וצערו מפני צערם. ומסיים שם המדרש שכתוצאה

ממעשים כעין אלו, זכה והעידה עליו התורה שהיה 'איש צדיק'.

ואולי יתמה הקורא, כי גם אם ידוע לו מפי ספרים וסופרים אודות מעלתו הרמה של האיש הזהיר במצות החסד, למה כבר ייחשב בסיבתה ל'צדיק'? הרי זכינו לתורה שלמה הכלולה מתרי"ג מצוות, ובדין שרק זה הזהיר בכלן יכולים להגדירו כצדיק?! אמנם יש לומר שמידה טובה זו היא המביאה את האדם לידי קיום כל התורה כולה, ולכן שפיר יכולים לכוונתו בשם 'צדיק', וכפי ששמעתי פעם אימרה המפרשת את מאמרו של רבי עקיבא (באשכנזי בתר"ו, ס' שאמר על מאמר הכתוב (ויקרא ט"ו, יד) 'ואהבת לרעך כמוך' ש'זה כלל גדול בתורה', שהכוונה היא: 'זה' - מצוה זו של 'ואהבת לרעך כמוך' הינו כלל לכל מי שהוא 'גדול בתורה'. כלומר, אם תתבונן יתברר לפניך שכל אלו שזכו לתואר 'גדול בתורה', כולם היו זהירים ורצינים מאוד במצוה זו של 'ואהבת לרעך כמוך', ומצוה זו הייתה תמיד נו רגליתם, תמיד הצטערו עם צרת הזולת, ותמיד היו הוגים במחשבותיהם האין להטיב עם הזולת. ומצוה זו היא שהכשירה אותם לתורה, ובזכותה התעלו והתדבקו בתורה.

ואכן ידוע שהצדיקים השתוקקו מאוד להטיב עם אחיהם הישראלים, וידוע מאמר של הרה"ק רבי דוד בידרמן מלעלוב ז"ע, שלאחר פטירתו של האדם הרי הוא רואה בחוש שכל רגע שהאדם זוכה לחיות בעולם הזה הוא יקר המציאות, כי הזכות ניתנת לו לנצלו לטוב ולזפות את עצמו בקנינים נצחיים. ולו יצויר שלאחר פטירת האדם תיתן לו האפשרות לקום שוב לתחיה ליום אחד כדי לנצלו היטב ולהוסיף זכותים, הרי ללא ספק

שכל אחד יבחר במצוות שלדעתו הם היותר נשגבות. וכאן הפטיר הצדיק ואמר: ובאיה מצוה סבורים אתם שהייתי אני בוחר לעת כזאת? הייתי מקדיש את היום כדי להטיב עם בני ישראל ולהורות להם את הדרך בעבודת בוראם...

ותא חזי בהקדמה לספר 'נפש החיים' להגאון הקדוש רבי חיים מוולז'ין ז"ע, שנכתב על ידי בנו מהר"ץ, שכתב על אביו הקדוש, שתמיד מסר את נפשו בשביל ישראל, וכל אשר לו היה נותן בשביל הכלל, וגם את בנו הג'ל הוכיח ודרש לעשות כמעשיהו. והא לך לשוננו: 'בכל דרכיו היה ממעט כבוד עצמו להרבות כבוד שמים. הן במילי דצבורא, בפרט בעניני הכלל, מודעת שהשליך נפשו מנגד, ועסק הרבה יתר על כדי כוחו. ואף כי זקן היה, היו ידיו אמונה עד בא השמש. ואף ככלות כח רח"ל, גם על משכבו בחלי, רעיוניו סליקו ועיניו היו נשואות השמימה, לשתף שם שמים בצערא דהכלל והפרט בגווי ואנחות בשברון מתנים, ואנחותיו הרבות בזה היו שוברות כל גוף השומע. והיה רגיל להוכיח אותי, על שראו שאינני משתתף בצערא דאחרניא. וכה היה דברו אלי תמיד: שזה כל האדם, לא לעצמו נברא, רק להועיל לאחריו ככל אשר ימצא בכוחו לעשות'. עכ"ל.

**בשבח והודיה לבורא
עולם, זכינו שיצא לאור
העלון השבועי
טיב הקהילה
באידיש**

(מסוקי נגלימות בשפת לשרוק ובאנגלית)

לדברים השואלים: החסד והתבונן בשפת האידיש,
שנתה מתעלון משפת לשון הקודש
מערכת טיב הקהילה

וגם מצא חן בעיני יתרה: אלה הולדת נח נה איש צדיק (נ.ח.ט) אלו המקראות אפשר לדורשם סמוכין, ויהיה זה הדרש כ'אסמכתא' על מה ששנינו במשנה (אבות ב, א): 'רבי אומר: איזהו דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושה ותפארת לו מן האדם'. ופירש הרע"ב וז"ל: 'שיהא נוח לו, ויהיו נוחין בני אדם ממנו. וזה יהיה, כשילך בכל המדות בדרך האמצעי ולא יטה לאחד משתי הקצוות. שאם הוא כילי ביותר, יש תפארת לו, שאוסף ממון הרבה, אבל אין בני אדם מפאריין אותו במדה זו. ואם הוא מפזר יותר מן הראוי, בני אדם המקבלים ממנו מפארים אותו, אבל אינו תפארת לעושה ואינו נוח לו, שהוא בא לידי עניות בשביל כך. אבל מדת הנדיבות שהיא אמצעית בין הכללות והפיזור, היא תפארת לעושה, ששומר את ממונו ואינו מפזר יותר מן הראוי. ותפארת לו מן האדם, שבני אדם מפארים אותו שנותן כמו שראוי לו ליתן. וכן הדין בשאר כל המדות, ע"כ. על פי אלו הדברים אפשר לפרש 'נח' מידת 'נוח' הנקראת בלשון חז"ל 'תפארת' זוהי המידה ש'מצא חן בעיני ה' ולכן קבע רבינו הקדוש ש'זוהי הדרך הישרה שיבור לו האדם'. וממשיך הכתוב לפרש המיזוג למידת ה'נוח' וה'תפארת' הראויה, ואומר 'אלה תולדות' כלומר, אלו יהיו התוצאות של הדרך הישרה 'נח נח' - שיהיה ב'פעמים 'נח' וכלשון הרע"ב 'שיהא נוח לו, ויהיו נוחין בני אדם ממנו' וזה ההולך בדרך הממוצעת הוא 'איש צדיק'. כי זוהי דרכו של הצדיק מצד אחד עליו להטיב ולהתחסד עם הבריות, ומאידך עליו להיות זהיר מלהרבות בה באופן שלא תהיה ביכולתו להחזיק מעמד הלאה.

ואכן במדרש רבתי מסופר שזה היה מהותו של נח, נח היה מלא רחמים על ברואיו של הקב"ה, ואף על הברואים הפחותים ביותר, וכן מסופר: בשנת המבול, שהו כל החיות עם נח בתיבה, עבר העכבר בפני זוג החתולים, ושמע העכבר אין שהחתול אומר לבן זוגו: מקובל אצלי מפי אמי שבשרו של זה המין העובר לפנינו הוא טוב ונחמד מאוד למאכל. והבין העכבר שעליו להימלט ויחפץ ומיד, אך לא היה לו מקום שיד החתול אינה מגעת לשם, ועשה הקב"ה נס, ומצא העכבר חלל בתוך עובי כותל התיבה ופי החלל היה צר, באופן שרק הוא היה יכול להידחק בו, ובכך הצליח להתגונן מהחתול שביקש את נפשו.

החתול לא היה יכול להשלים עם העובדא שהצליח העכבר להתחמק מיזו, ולשם נקמה הכניס את ידו בתוך אותו נקב צר ובצפרניו עשה קרע בשפתי העכבר. והיה העכבר שותת דם, והופיע לפני נח לקבל על החתול שגרם את סבלו.

כראות נח את צערו ריחם עליו מאוד, ורצה לאחות את הקראים שבשפתו, אך בהיותו בתיבה לא היו לו האמצעים לכך, והשיא עצה להעכבר שכשילך החתול לישון יחתוך הוא העכבר כמה שערות משערותיו הארוכות של החתול, כדי שישמשו אלו לחוטי תפר, ואכן כן עשה העכבר, וכשהביא את שללו טיפל בו נח במסירות.

טיב המערכת

איש צדיק

סיפר הרה"צ רבי אלי רות שמשו של הרה"ק ר' שלוסקה מזוועהיל זצוק"ל, כי ר' שלוסקה לא אהב להשתמש באנשים והיה נמנע מלבקש טובות מאחרים ומנהגו היה שבעלותו על יצועו היה לזקק עמו ספר לעיין בו, והנה יום אחד לאחר שעלה על יצועו הבחין ר' שלוסקה כי הספר אינו נמצא עמו, ביקש במחילה שמשו שייבא לו את הספר, המשמש שהכיר את מנהגו של הרבי שלא להטריחו החל חושש לשלומו, אם הרבי מבקש ממנו דבר כה פגוע אולי אינו חש בטוב כשראה ר' שלוסקה את תמיהתו הרים את השמיכה, והראה למשמש כי חתול נכנס יחד עמו למיטה ונרדם והוא חושש שאם הוא יקום סהמיטה הוא יעירו משנתו...

התורה קוראת לנח 'איש צדיק ועליו להבין על שום מה, מספר המדרש שכשהיו נח וכל החיות בתיבה, אירע פעם שהעכבר עבר לבן החתול, והנה הוא שומע את החתול אוסר לבן זוגו שמקובל אצלו שפי אמו שהבשר הזה טוב ונחמד למאכל, העכבר הבין שמדברים עליו וכדאי לו להימלט מהמקום החל העכבר לברוח והחתול רדף אחריו ולא היה לו היכן להתחבא בתיבה עשה הקב"ה נס והעכבר מצא חלל בתוך עובי הקורה של התיבה ונכנס לתוכה, החתול לא יכול להיכנס לתוך החור, אך את אצבעו הצליח להשחיל פנימה ובצפרותו הוא פצע את החתול בשפתו, הגיע החתול אל נח כשהוא שותת דם נח רצה לתפר לחתול את הקרע אך מניין ימצא חוט בתיבה? ביקש מהחתול להמתין שירדם החתול ואז להביא משערו הארוך, כך עשה העכבר, כשהחתול נרדם הוא תלש משערו והביאו לנת ובשער זה הוא תפר לו את החתך בשפתו, ועל כך - אומר המדרש - קיבל נח את התואר 'איש צדיק'.

מי לא רוצה להיות צדיק? כל אחד רוצה לפעמים אנחנו חושבים שצריך לעשות משהו מיוחד בוסבסטי כדי להיות צדיק, אבל התורה מלמדת אותנו שדווקא הדברים הקטנים הם הקובעים מי נקרא צדיק, ההתייחסות בין אדם לחברו, צער בעלי חיים ואפילו איך אתה מתייחס לעכבר!

(עפ"י טיב הוועדה - נח)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
ההודעות

עבודת כל אחד כפי כוחו ויכולתו

מה טעם יש דורשין לגנאי בפרשתן (בראשית 10) "אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו", וברשי' 'בדורותיו' יש מרובתו דורשים אותו לשבח, כל שכן שאילו היה בדור צדיקים היה צדיק יותר, ויש שדורשים אותו לגנאי, לפי דורו היה צדיק, ואילו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכולם.

וכבר תמהו רבות במפרשים, שלכאורה יתמה למה לחכמינו ז"ל לדרוש ולומר שהתורה מספרת בגנות אדם הצדיק, והלאו אין דרך הכתוב לדבר אפילו בגנות בהמה טמאה, כמאמר הכתוב (וי 11) "ומן הבהמה אשר איננה טהורה", ובפרט שהרי התורה הק' העידה בפירוש על נח 'איש צדיק תמים', ומה ראו בכאן לדרוש עליו לגנאי.

השי"ת הצייל את נח אע"פ שכדורו של אברהם לא היה נחשב לכולם ובספר סידורו של שבת (חלק א שורש ד ע"ג) כתב לתרץ באופן נפלא וכה דבריו: אכן טעמם בזה הוא עבור שהגנאי הלז הוא שבח להקב"ה שאף שלא היה צדיק כי אם לפי דורו ולא צדיק גמור ואלו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכולם, אעפ"כ הקדוש ברוך הוא ברוב רחמיו זיכה אותו וכן אותו לפי מעשי דורו.

כמאמר רז"ל (לקט מלכים ומוטו) גבי אלמנה צרפתה שאמרה לאליהו (מלכים י"ז) "מה לי ולך איש אלקים כי באת אלי להזכיר את בעוני" וגו' עד שלא באת אלי היה הקדוש ברוך הוא רואה מעשי ומעשי בני עירי, והיו מעשי רבים על מעשי בני עירי והייתי ראויה לנחש, משבאת לכאן לא נחשבתי לכולם ואין צדקתי נזכרת וכי' ע"כ.

הרי שהקב"ה זן את האדם במה שהוא צדיק יותר מאנשי עירו ומקומו, וכמאמר הקרא (משלי י"ב) "יתר מרעהו צדיק" פירוש אף אם אינו צדיק גמור רק שצדיק יתר מרעהו גם זה לצדיק יחשב בעיני הקדוש ברוך הוא. על כן כאן הקדוש ברוך הוא זיכה את נח לפי מעשי דורו להציל אותו לבדו, ע"כ.

חשיבות עבודת האדם לפי מצבו דורו וסביבתו ומדבריו הק' למדנו חיזוק נורא בעבודת השי"ת, האיך שחשוב לפני הקב"ה עבודת כל אחד לפי מצבו וסביבו, ואין תובעין מן האדם אלא לפי כוחו ויכולתו.

ועבודת כל אחד חשובה ומקובלת לפניו יתברך, כל אחד באשר הוא שם כפי כוחו ויכולתו, ולפי כשרונותיו אם מעט אם הרבה, וכעין המאמר הידוע מהקדמונים (מובא בספר חסד לברכה סי' א אות ז') 'שאיך הקדוש ברוך הוא מונה דפים אלא שעוה', ואם ישתדל האדם בתורה ובמצוות כפי כוחו ויכולתו, אזי אף על פי שלא השיג מדרגות רמות וידיעות בקנין התורה, מכל מקום יחשב לפני השי"ת כאילו השלים עצמו בכל חלקי התורה, וכן כתב בהדיא באור זרוע (הל' קיש קט"ג) וז"ל: 'אדם שטרח בתורה כל מה שרזיה יכול לטרוח אף על פי שלא עלה בידו אלא דבר מועט, נותנים לו כאותו שטרח כמותו ועלה בידו הרבה, דלפסו צערא אגרא'.

מעלת העבודה הבאה ע"י טורח ויגיעה

שלימות המצוה דייקא כשבאה בעמל ויגיעה

הנה ידוע מפי ספרים וסופרים גדול מעלת העבודה והמצוות שבא להאדם דייקא על ידי יגיעה ועמל, לעומת המצוות שבאים בתנחם ובלא טורח.

ויסוד זה למדנו מדברי הרמב"ן בפרשתו, והוא חיזוק נפלא לכל הבא בשערי עבודת השי"ת, לבל יפול ברוחו כאשר מתיבצים לפניו כל מיני קשיים ומניעות בדרכי עבודתו, אלא אדרבא ישמח יותר במצוה הבאה לו בטורח ויגיעה כי מעלתה יתירה ושכרה מרובה, וזה תוכן דבריו הק' (פרק א סוסק ט): 'שנים מכל יבאו אליך לחיות'. הודיע הקב"ה לנו כי המינים הטמאים מעצמם יבאו לפניו שנים שנים, ולא יצטרך הוא לצוד אותם בהרים ובאיים, והוא יביאם בתיבה אחרי כן, אמנם אחרי כן צוהו שיקח מכל הבהמה הטהורה שבעה שבעה, ובאלה לא אמר שיבאו אליו אלא שהוא יקח אותם, וטעם הדבר כי המינים הבאים רק כדי להנצל ולחיות להם זרע באים מאלוהים (אלא שישוה האדם בהבאתם), אבל הבאים להקריב מהם עולות לא גור שיבאו מעצמם להשחט, אלא לקחם נח בעצמו, כי הרי הצוואה של שבעה שבעה היתה כדי שיוכל נח להקריב מהן קרבן.

הנה האיר לנו הרמב"ן בזה שעשיית מצוה צריכה היא שתבוא דייקא על ידי טורח ויגיעה, ואדרבא המצוה יפה היא וחשובה ביותר כאשר באה להאדם על ידי טורח ועמל ויגיעה, ואכן מטעם זה היה נח צריך לטרוח בעצמו לחזר אחר הבהמות הטהורות, ולא באו מאלוהים כדרך שבאו הבהמות הטמאות, משום דכיון שמטרת הבהמות הטהורות היו כדי לקיים בהם מצוות השי"ת ולהקריב מהן קרבן לה' אחר המבול, על כן היה מן הצורך שיבואו דייקא על ידי טורח ויגיעה, כי מצוה הבאה בעמל ויגיעה יש בה מעלה יתירה וחביבה לפניו יתברך ביותר.

עצם המצוה רצויה ומשובחת יותר

נמצינו למדים חיזוק נפלא בדרך העבודה הרצויה, שכל המניעות והקשיים העומדים להאדם בדרכו בעשיית המצוות, יש בהם יתרון וחשיבות יתירה בקיום המצוות, כי מצוה הבאה בטורח ויגיעה מעלתה ושכרה יתירה, ולא עוד אלא שהמצוה עצמה משובחת היא ורצויה יותר לפניו יתברך כאשר באה על ידי טורח.

האיך ידע האדם מה תפקידו בעולמו ומה בא לתקן

ואדרבא עצם הקשיים והמניעות העומדים לנגדו בקיום המצוות, הינם הוכחה מבוררת שהוא עושה רצון השי"ת, ומזה יוכל לדעת ולהבין מה חובתו בעולמו. כי אם רואה אדם מצוות ומעשים טובים שבאים לו בטורח ויגיעה רבה, סימן מובהק הוא לו שזו היא העבודה הנדרשת מאתו בזו השעה, וכדי לתקן עוין זה בא לעולם, כפי שידוע בספר"ק וכמבואר באריכות בספר תפארת שלמה (צביט ד"ה ע"י אות) שכל אחד יש לו תפקיד מסוים ומצוה מיוחדת שבגללה בא לעולם, ומוטל עליו לתקן חלקו ממה שפגם בגלגולים קודמים, אמנם וסותרת ועלמת מאתנו מה היא המצוה שבגללה ירדנו לזה העולם, ואין אנו יודעים עד מה מה תפקידו של כל אחד בתקונו, ולפעמים יעסוק האדם במצוה מסוימת וידקדק בה עד מאוד, אך לא ישיג על ידי תיקון נפשו, כי לא בשביל מצוה זו נתגלגל שוב וירד לזה העולם, ואם כן האיך ידע האדם מהי המצוה שביא לתקן נפשו ונשמתו. אמנם גילוי לנו הקדמונים שאם רואה אדם שהיצר מתגבר עליו ביותר בניין מסוים, ויש לו טורח מיוחד ועיקובים שונים בקיום איו מצוה, או שרואה שהיצר הרע מסיתו ומטרידו ביותר לעבור עליו, אזי ידע נאמנה שזה הוא הדבר שמוטל עליו לתקן, ואדרבא דייקא משום כך הערימו עליו קשיים וטרחות כדי שיתגבר עליו, וישלים ויתקן נפשו ונשמתו.

הקשיים והמניעות בקיום המצוות הינם הוכחה שבא מצד היצר טוב

וכמו"כ כאשר נקלע האדם בפרשת דרכים בדרכי העבודה, ומסתפק באיזה ענין מה הוא רצון השי"ת בעת הזאת, ואינו יודע אם הדבר העומד לפניו הוא מצד היצר טוב המזרז למצוות או חלילה להיפך מתחבולות היצר"ר המבקש להטעותו ולהכשילו. אזי העצה היעוצה היא, שיבחן בעצמו, וינקוט לעשות דווקא את הדבר שיש בו יותר טורח ויגיעה ולא בו יותר בצער, כי הקושי והמניעות העומדים לפניו הינם הוכחה שרצון השי"ת הוא שיתגבר האדם על הקשיים ויגדל שכרו מן השמים.

הלכות הזכרת ושאלת הגשם ב'

א. מי שמסופק אם הזכיר מוריד הגשם בתפילות, (במקום שאין מכירין טל בימות החמה), עד שלשים יום הרי הוא בחזקת שהתפלל כהרגלו עד עתה בימות הקיץ ולא הזכיר גשמים, וצריך לחזור, לאחר שלשים יום אינו צריך לחזור, שכבר נתרגל לשונו לומר כהלכה, ומן הסתם אמר כהרגל לשונו (סי' קי"ד סי' ט"ח וש"ע הרב סי' ט"ח).

ב. אם ברור לו שהיה בדעתו להזכיר מעין המאורע בתוך התפלה, ולאחר זמן מופלג נפל ספק בלבו אם הזכיר בתפלה או לא, אין צריך לחזור, אבל אם נתעורר הספק מיד אחר התפלה הרי זה צריך לחזור (מ"ב סק"ז).

ג. אם שגג או פשע יום או יומיים ולא התפלל כלל, אעפ"כ לא הורע חזקתו בזה, אלא כל שהחזקת ברוב אלו הימים דיו בכך, דכיון שלאחר שלא הזכיר איהו יום חזר אח"כ והזכיר עד תום שלשים יום, הרי זה בחזקה של שלשים יום, וכ"כ אם שאל טל ומטר בשומע תפילה וכדומה דודאי עולה לו (מ"ב סק"ז).

ד. שאל טל ומטר אחר ההג קודם ז' בחשון, אינו חוזר התפלה (ה"ש תפילה פ"ח סי' ט"ו), וי"א דחוזר (בב"ב ל"ח), וי"א שיחזור ויתפלל ויתנה שאם אינו צריך לחזור תהא תפילתו בתורת נדבה (מ"א דשמשע"א).

ה. המסופק אם הזכיר מעין המאורע, וקטן אומר לו שהזכיר כהלכה, הרי זה נאמן, אעפ"כ שאינו כשר לעדות, מפני שאין כאן אלא גילוי מילתא בעלמא, ומה שיש כאן חזקה שמסתמא אמר כהרגלו לא הוי חזקה גמורה (ה"ש שם סי' כ"ג).

ו. אם לאחר שאמר תשעים פעמים רצופים, לא עקר בלשונו שהוא טועה, אעפ"כ לא נשתנה ההלכה הקבועה בשו"ע שיכול לסמוך על הרגל לשונו, ומכל מקום אם הרגיש כך ג' פעמים ברציפות שהוא טועה בלשונו, אפשר שאינו מועיל לו מה שאמר תשעים פעמים רצופים, ואפשר שבאופן כזה יש לחוש גם לאחר שעברו שלשים יום, ומ"מ אם נזכר תוך כדי דיבור שטעה י"ל דדינו כמי שלא טעה ויכול לסמוך על הרגל לשונו (אש"ל אברהם וגינא קי"ד סי' ט"ח).

ז. יש מי שכתב שיש לאמרו לכתחילה מאה פעמים ואחד (מ"ב סק"א בשם הח"ט), ומכל מקום בדיעבד אם לא אמר רק תשעים פעמים אינו חוזר ומתפלל (מ"ב ס"ט).

ח. אם הרגיל עצמו מ"ה פעמים שהם כנגד חמשה עשר יום, משעברו אח"כ עוד חמישה עשר ימים, יש לו חזקה שאמר כהוגן (מ"ב סק"ב).

ט. ולפי זה אין צריך שיהיו שלשים יום שלמים, אלא כיון שהשלים תשעים תפילות ממילא הורגל לשונו לומר כהלכה (מ"ב סק"ז).

י. ואם היה ש"ץ וחזר התפילה בשחרית ומנחה, די לו בשמונה עשר יום להשלים התשעים

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

שומר פתאים ה'

השקית שוקו לא עובר בבר קוד פעם אחר פעם, וכל הנסיונות להעבירו בעת התשלום בקופה העלו חרט.

זה היה בקנייה שגרתית לכבוד שבת קודש בסופר המקומי, התחשק לי שקית שוקו, אבל הקורא בר קודים לא הצליח לסרוק את הקוד. הקופאי התעקש שזה חייב להצליח שהרי הוא מעביר עשרות אם לא מאות כאלה ולא נתקל בשום תקלה. אני מיהרתי לצאת ובקשתי ממנו לדלג על השוקו. תוך כדי שבעלי ואני אורזים את הקנייה התחלתי להרהר מדוע ה' לא רוצה שאשתה שוקו? שהרי ברור לי שהעיכוב משמים ואין סתם דברים שמתרחשים ללא סיבה. הגענו לרכב ובדרך הביתה אמרתי בהתרגשות לבעלי: "איזה נס!!! אני בכלל בשרית!!!"

"על מה את מדברת?"

"על השוקו שלא עבר בקופה!!! זו הסיבה שזה לא עבר, ה' שמר עלי שלא אכשל בבשר וחלב לפני כמה שעות אכלתי בשרי."

לא נרגענו עד כמה ה' שומר ומשגיח ואכפת לו על כל אדם מישראל בכל פרט ופרט.

בעלת המעשה הג.

ומשיבוע לכל חי'

ארגנו טיול עם כל המשפחה המורחבת למקומות הקדושים. בין האתרים היו גם מקומות של הליכה רגלית בין ההרים.

כחלק מהסיוע, עצרנו במסעדה לסעוד את ליבינו כמתוכנן מראש. היינו רעבים ומותשים. לפתע הבחנתי שהכשרות המהודרות הוסרה מהמסעדה, והם נשארו עם כשרות שאנחנו לא נוהגים לאכול. נחלנו אכזבה קשה. הצעתי לכולם שנעמוד בניסיון למרות הקושי ונחפש מקום אחר לאכול. ולבינתיים נגיע את רעבונו במעט מיני מתוקה שהבאנו עמנו. בקשתי מהנהג להסיע אותנו לאחד מהציונים הקדושים שהיה ממש בקרבת מקום כדי להתרענן ולברר אודות מקום טוב לאכול בנחת.

הגענו לציון יהודי שהיה במקום התחנן שנשב לאכול סעודת הודיה.

ראיתי כי מדובר ביהודי ירא שמים והוא מעצמו הראה לי את הכשרים המהודרים המוטבעים על אריוות הבשרים בהם השתמש להכנת הסעודה. הוא סיפר שהמתין זמן רב שיבואו אנשים לסעוד בסעודה שהתחייב לעשות באם יזכה לישועה והוא אכן זכה לנס בזכות הצדיק...

התיישבנו וסעדנו סעודת מלכים מעדינים ומגדנות שלא העלנו על דעתנו לסעוד.

שמחתנו הייתה כפולה ומכופלת! גם עמדתו בניסיון וגם זכינו במקום זאת לסעודת מפנקת. גם בעל הנס לא הפסיק להלל את ה' כאשר שמע את שרע לנו ובזכות זה הוא קיבל אנשים רעבים באמת ולא אנשים שבעים שרק עושים לו טובה ואוכלים...

בעל המעשה ה:ג.

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס בפסק: 15326517922 o.y.wines@gmail.com

הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין צוק"ל

לדגל יוסף והלואל של מרן הגאון רבי

יהודה מאיר [בהר"ר יעקב שמשון] שפירא צוק"ל מלובלין, בעל "אור הארז", ראש ישיבת חכמי לובלין, ומיסד הדף היומי, שהחל השבוע ביום שלישי, [גלב"ע ביום י' חשוון תרצ"ד].

הננו כה בסדר "טיב המעשיות", כמה שסיפר סרטו ורבינו הה"צ שלישי אודות בעל הדגלואל, כברי ללמדנו אורחות חיים, ולדריכנו אורחות יושרי תלמידי הלכה מרחק מעשה סודות אור הארז לנו ולכל ישראל, אמן.

לתפארת בתוככי השכונה, על שמו ולזכרו של רבו המהר"ם שפירא צוק"ל, מאחר שלא היו לו בנים, והעמיד אחריו זכרון נצח בתלמידים ותלמידי תלמידים, הנחשבים לו כמו בנים הממשיכים בדרכו הישרה. וכד"א (דברים י, ז) וְשִׁנְתֶם לְבָבְךָ, ופירש רש"י: "לבניך - אלו התלמידים. מצינו בכל מקום שהתלמידים קרוים בנים, שנאמר (דברים י, ז) בנים אתם לה' אלקיכם" וכו'.

התמדתו ושקידתו של הגר"ש וואזנר בשנות בחרותו בלימודי הישיבה בפולין היו לשם דבר, כאשר ידוע שבמשך זמן שלם וחדשים ארוכים לא יצא כלל ממתחם הישיבה הגדולה, מאחר שהכל היה מצוי בה מן המוכן לתלמידים היקרים בכל צרכיהם בשופי, והקדיש עצמו בכל גופו נפשו ונשמתו ללימוד התורה.

בין שלל סדרי לימודי הרבים בגמרא ובהלכה, היה לו סדר מיוחד של הספק שבע דפי גמרא בכל יום (ז), וכך היה מסיים את הש"ס בכל שנה. וכבר התפרסמו התלמידים המובהרים שבישיבת יח"ל בעוצם התמדתם בסדרים שונים בכל מקצועות התורה - ובכך הוציאה הישיבה מתוכה גידולי פאר של רבנים מפורסמים גדולי תורה ויראה.

יום אחד התעמק הגר"ש מאוד בשיעור העיון ונמשך זמנו יותר מן הרגיל, ובהגיע שעת ערב לא הספיק עדיין לסיים את חוק לימודיו הקבוע שבשעת הדפים היומיים. המנהג בישיבה היה שבשעה מסוימת באישון לילה היו מכבים את כל האורות בישיבה, הן באולמות הלימוד והן בספרייה הגדולה, חדרי הפנימיה בכל הקומות הוחשכו בעלטה, כדי שייאלצו התלמידים השקדנים לפרוש לשינת הלילה, ולצבור כוחות רעניים לקראת יום חדש מלא וגדוש בתורה ועבודה.

כראות הגר"ש שלפנת עכה האור, והוא עדיין לא סיים את כל שבעת הדפים משלם, עמד נבוך בדעתו ולא ידע מה יעשה עתה? הרי זה בלתי אפשרי להשאיר 'חובות' והשלמות למחרת היום, כאשר ידוע ומפורסם גדול קפידתו על סדרי יומו כל ימי חייו, לא היה שייך בשום אופן להפסיק מתלמודו הנעים, בהיותו מוכרח ועומד לסיים את כל שבעת הדפים עד גמירא!

על דרך שאמר החכם מכל אדם בספר החכמה (פסלי יז, כג) וְשִׁבְעָ לֵי לֵךְ בַּל יִפְקֹד רַעַ, ודרשין לה פ"ב בדרכות: "אל תקרי שָׁבַע אלא שָׁבַע" - רומז לשבעת דפי גמרא הגלמים בכל יום. וכמ"ש שם: "הכי אמר רבי חייא אמר רבי יוחנן, כל המשביע עצמו מדברי תורה ולן, אין מבשרין אותו בשורות רעות, שנאמר וְשִׁבַע יֵלֵךְ בֵּל יִפְקֹד רַע" ע"כ.

ברוב מבוכתו וכאב ליבו על החשכה שנפלה עליו פתאום, פסע הגר"ש שזוהירות פסיעה אחר פסיעה בעלטה הכבדה אל הגן הנאה שבחצר הישיבה הקדושה מוחץ לבנין הגדול עם הגמרא הגדולה תחת בית שחיו, כשהוא תר ומחפש אחר מעט אור שידחה הרבה מן החושך באור תורה הקדושה הזורחת ומאירה בלב ונפש פנימה. והנה הבחין שאור הלבנה זורח ומבהיק ביופיו, וניתן בשופי ללמוד את הגמרא לאורה ולהשלים את חוק תלמודו. חיש קל טיפס בזריוות על אחד העצים הגדולים, סידר לעצמו מקום ישיבה נוח בין ענפי העצים, פתח את הגמרא הקדושה, ועד מהרה החל להשתפר קול נעים גילת ורגן של לימוד מתוק מדבש! - דווקא באותה שעה עילאה, כשהכל מסביב שקט וחשוך, והעולם גם את שנתו, עלה תלמודו כהוגן שם למעלה על העץ, שעה ארוכה ישב כך לאור הירח ופומיה לא פסיק מגירסא.

והנה בשעה מאוחרת מאוד נשמעו צעדים מתקרבים אל הישיבה, היה זה מרן ראש הישיבה בעצמו הגאון רבי מאיר שפירא, שחזר מנסיעתו בשעה מאוחרת מאוד בלילה, ורצה להיכנס ולפנות אל חדרו ולדירתו הצמודה להיכל הספרייה הגדולה.

אולם בעודו מחיש את צעדיו ומזרז להיכנס מהרה לבנין הישיבה מחמת השעה המאוחרת, הגיע פתאום לאוזניו 'קול תורה' נעים ומתוק המתנגן לו בין עצי הגן. הוא התפלל מאוד מנין בוקע קול נחמד זה בשעה כה מאוחרת? הוא החליט אפוא לתור אחר אותו קול, ובמקום להיכנס אל הבנין הגדול פנה אל הגן שבחצר הישיבה, ושם בינות לעצים גילה את תלמידו אהובו

בירושלים עיה"ק ת"ו היתה אשה צדקנית אחת, מן הזקנות החשובות בעיר, שבשנות ילדותה התגוררה בעיר 'פיוטרקוב' בעת ששימש בה מרן מהר"ם שפירא צוק"ל ברבנות העיר, והיתה מספרת מתולדותיו של צדיק הלא הם מעשיו הטובים מה שפעל ועשה גדולות ונצורות בעיר פיוטרקוב הגדולה לאלקים.

באחד הסיפורים סיפרה, שבהיותה ילדה קטנה יצאה פעם מביתה בשבת בבוקר לאחר תפילת שחרית אל בית הכנסת הגדול של פיוטרקוב, כדי להתלוות אל אביה בדרכו הביתה.

בהגיעה אל הרחבה הגדולה שמחוץ בית הכנסת נעמדה מן הצד והמתנייה לצאת אביה בתום התפילה החוצה, ולהצטרף אליו בהילוכם בנחת יחידו הביתה.

כך עמדה לה הקטנטונת בפניה צדדית, כשעיניה נעוצות בפתחו של היכל בצפייה דרוכה לאביה אהובה.

והנה הסתיימה לה התפילה, ומפתחי בית הכנסת החלו לזרום שיירות שיירות של מתפללים שנהרו בו זמנית אל כיוון היציאה, כשהכל פונים לביתם לסעודתא דעתיקא קדישא.

מתחילה התבלבלה הילדה הקטנה לנוכח גדול שכזה, היא פחדה ודאגה כיצד תמצא את אביה בין אנשים רבים כל כך? אולם סימן ברור היה בידה, שבעזרתו קיוותה לזהות את אבא שלה בין כל האנשים. - שכן אביה היה איש גבוה בעל כתפיים רחבות, ולעומת הרבה אנשים ממנו הייתה דמותו בולטת ונזקפת בקומתה.

כך עמדה לה אותה ריבה בפניה כשהיא בוחנת היטב את כל קהלא קדישא הדין, ומחפשת לה ביניהם את אביה הגבוה והגדול. ואכן לאחר מספר דקות הבחינה בדמותו הגבוהה כשהוא מהלך מתננות ומשוחח בנעימות עם חברי הקהילה, הילוכו המתון ודמותו הגבוהה והאצילית לא השאירו שום ספק בליבה של הילדה הקטנה, היא שמחה מאוד שהנה מצאה לה את אביה האהוב, ותיכף אצה רצה לקראתו כשהיא מכריזה בהתרגשות: האט ביסטו טאטי! (הנה אתה אבא) גוט שבת! איך וויל גייעהן מיט דיר צוזאמען! [בדיון ללכת איתן יחיד]. אך בהביטה אל פני האישי נכונה לה אכזבה מרה, זה לא היה אביה כלל, רק אדם אחר שהיה אף הוא גבוה ואצילי בדומה לאביה, והיא הבינה שכנראה התבלבלה בין השניים. פניה התכרכמו מבושה ובלבול, והיא נעמדה כך במבוכה ואכזבה.

אותו אדם שטעתה בו הקטנה היה לא אחר מאשר רב העיר המהר"ם שפירא בעצמו, שהיה גם הוא אדם גבוה וחסון. וכראותו את צערה ואכזבתה של הילדה הקטנה נכמדו רחמיו עליה, [ביחוד שהיה חושך ביום ולא זלזל לפי בוס]. הוא פנה אפוא אל הילדה ברחמים וחמלה, והרגיע אותה: אל תצטערי מיידאלע על סעותך, הרי לשנינו יש אבא גדול וגבוה שם למעלה בשמים, והוא נהנה מאוד כשרצים לקראתו ומכריזים לפניו, טאטע אין הימעל [אבי בשמיים], איך וויל גייעהן מיט דיר צוזאמען!

כאשר הכתוב מעיד בנו במגילת שיר השירים (ד, א), במאמר כנסת ישראל לדודה ברוך הוא וב'ש: 'מִשְׁכְּנֵי אֶתְרֵיךָ רְנֵדָה, הִבְיָאֵנִי הַקְּלָךְ תְּדָרְנֵי, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה קְרֵי'!

כך היה אותו צדיק אהובם של ישראל מוצא תיכף בפקחותו וגאונותו, את המילים הנכונות במקום הנכון, להרגיע ולפייס לב כואב ומצטער, ויחד עם זאת לקרב ולהאיר את הנשמה הטהורה! • § • § •

מרן הגר"ש וואזנר צוק"ל היה בשנות בחרותו מן העיליים המובהרים שבישיבת 'חכמי לובלין' שהקים מרן הגאון רבי מאיר שפירא צוק"ל בעיר 'לובלין' שבפולין של מעלה, והיה מסגל התלמידים המקורבים אליו מאוד, ונפשו קשורה בנפשו.

ברבות הימים, לאחר שניצל הוא ומשפחתו מן השואה האיומה בנסי נסים, ועלה לארץ הקודש, התגורר תחילה שנים מספר בירושלים עיר הקודש ת"ו, ולאחר מכן כשביקש ממנו מרן החזון איש צוק"ל לכהן פאר כרובה של שכנת 'זכרון מאיר' בבני ברק יצ"ו, הקים בה את ישיבתו הגדולה 'חכמי לובלין' המתנוססת

ישוב ועוסק בתורתו לאור

הלבנה.

תיכף כראות הגר"ש את רבו שחזר מנסיעה ארוכה במדינת הים עומד ומתקרב אליו, ירד מהרה ממרומי העץ, נתן לו שלום והחזיר לו שלום, והחל להתנצל בפני הרב שהיות ועדיין לא השלים את חוק לימודיו הקבוע נאלץ לצאת החוצה ולטפס על העץ כדי שיוכל ללמוד שם לאור הלבנה! כשמוע זאת המהר"ם שפירא התרגש מאוד לנוכח שקידתו ותושייתו של תלמידו אהובו, לקבלת פנים מרוממת שזכו בשעות הקטנות של הלילה הוא לא ציפה... וברוב התרגשותו קירב את תלמידו אליו, נשקו על ראשו, ובירכו מקרב לב שבכות מסירות נפש אחר 'אור המאיר' לעסק תורתו, יזכה שתהיה ראייתו בריאה ושלמה כדי שלא יצטרך לעולם לענוד משקפיים!

ואכן נתקיימה בו ברכת רבו בשלמות, וכל ימיו לא נצרך כלל למשקפיים, והיו עיניו רואות את תלמודו בהירות ונהירו עילאה, עד זקנה ושיבה. כמ"ש בנוסח רשות לחתן תורה: "הַמְשַׁמְחֵת לֵב וְעֵינַיִם מְאִירָה! וכאשר מעיד בה נעים זמירות ישראל בספר תהלים (ט, טו) 'פְּקֹדֵי ה' יִשְׁרִים מִשְׁמַחֵי לֵב, מְצַנֵּת ה' פְּרָה מְאִירֵת עֵינַיִם".

• § • § •

מעשה מופלא מאד סיפר לי אחד הרבנים שליט"א, והוא שמע זאת ממנהל תלמוד תורה ידוע ומפורסם בירושלים. בשכונתו של אותו מנהל היה גר יהודי מבוגר הנקרא רבי גרשון ע"ה, הוא היה זקן מופלג והקים משפחה לשם ולתפארת, מאות נכדים ונינים זרע ברך ה', והוא סיפר לפני גופא דעובדא.

ילד הייתי כבן שתיים עשרה, בתלמוד תורה שבאחד הערים בפולק של מעלה, בטרם חורבן השואה האיומה במלחמת העולם.

יום אחד הגיע אורח רם מעלה לבקר בתלמוד תורה ולחזק את התלמידים, הלא הוא הגאון הנודע והמפורסם רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל מייסד ומחולל הדף היומי. - שבין עיסוקיו הרבים כרב העיר וכראש ישיבת "חכמי לובלין", היה (באחת התקופות) משמש גם בתור 'סגאט' בבית הנבחרים של ממשלת פולניה, והיה מייצג בתפארת ובעוז את היהדות הנאמנה וצרכיה. ובתוקף תפקידו היה מבקר תכופות במוסדות התורה השונים שברחבי פולניה, כדי לחזקם ולעמוד מקרוב על התפתחותם וצרכיהם.

בכל מוסד שהגיע הרב היה זה יום חג, הוא היה מופיע בלויית פמליה נכבדה של רבנים ונציגים, והיו מכינים היטב את הביקור כדי שיליח בכל המובנים. הנאום המיוחד שהיה נושא בדרשותיו הנלהבות, תרם מאד לחיזוק התלמידים בתורה ויראת שמים.

גם בתלמוד תורה שלנו - מספר ר' גרשון - כשנודע שעומד הגאון להופיע היתה שמחה רבת, ההכנות הקדחתניות החלו כבר כמה שבועות קודם, מודעות ענק נתלו בשערי הכניסה המבשרות על ביקורו הצפוי של הרב. גם הילדים הכינו כרזות נאות שבהם הביעו את שמחתם הגדולה, כמו "ברוך הבא", "צהלי רונני", וכיוצא בזה, והתכונה היתה גדולה.

משהגיע היום המיוחל, היה בתלמוד תורה כמו יום טוב, כל הילדים הופיעו בבגדי שבת, וכל אותו הביקור המרשים

נחרת היטב עמוק בזיכרון התלמידים.

בשעה היעודה הופיע הרב כשהוא צועד בראש פמלייתו, וכולו אומר הוד והדר, צורתו ההדורה והחיך שלא מש מעל פניו כבשו את לבבנו. ולמראה צורת הילדים הקדושים שניגשו אליו אחד אחד לברכת 'שלום עליכם' היו פניו מאירות וזורחות, והקרין עליו הרבה אהבה וחביבה.

הרב נכנס לביקור בבנין התלמוד תורה כדי לעמוד מקרוב על טיבו, ובתום הסיור נערך מעמד "קבלת פנים" באולם מיוחד שהוכשר לכך בתלמוד תורה, שם נשא הרב נאום חוצב להבות אש.

בהיותי בין הילדים הבוגרים שבחיידר, מספר ר' גרשון, ישבתי בספסלים הראשונים קרוב לשולחן המזרח, ועקבתי מקרוב ובצימאון אחר כל תנועה של הרב. - בגיל זה של 'גירסא דינקותא' נחרת בי היטב נאום הנפלא של הרב, והכה שורשים חזקים בלבי ובנפשי.

בין הדברים פנה הרב בחיבה אלינו הילדים, ושאל: טייערע הייליגע קינדער! האם יודעים אתם אולי איזו אות אינה מופיעה כלל בברכת המזון?

היתה זו כנראה שאלה קשה מדי... וכאשר לא היתה תשובה, הקריא לפנינו הרב את מה שכתב ה"באר היטב" (אורח הל' ברכת המזון סי' קפ"ה ט"ק א) וז"ל: "מצאתי, למה אין 'ף' (אות פ"א ארוכה) בברכת המזון. - לפי שכל מי שבירך ברכת המזון בכונה, אין שולט בו לא אף [לא שצ"ח] ולא קצף וכו', ומזונותיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל ימיו. - ספר החינוך (מצות תל), עטרת זקנים (סי' קפ"ה ט"א) ע"כ. ומובא גם בהקדמה לברכת המזון בסידור ווילנא, בשם התשב"ץ קטן (סימן שס"ו) ע"י ש. ובעטרת זקנים (ס"ט), שמצא כן כתוב גם בספר ישן, ושמו "גן" עיין שם. באותה דרשה נפלאה עורר המהר"ם שפירא את הילדים לברך ברכת המזון בכונה, וביקש ברוב התעוררות והתרגשות, שכל יד יקבל על עצמו בקבלה חזקה לברך ברכת המזון בכונה!

תראו מה אתם מרוויחים, אמר הרב בדרשתו הנלהבת, שיק חתום מרבנו ה"באר היטב" והקדמונים: לא צרות! לא ייסורים וקצף! ואף פרנסה ברווח לכל החיים.

הדרשה עוררה הדים רבים בתלמוד תורה, וכמו הרבה ילדים מחברי באותה עת, התחלתי גם אני מאז אותה דרשה, להקפיד מאד על ברכת המזון בכונה ובכבוד ראש, ומתוך סידור דווקא, כפי שהבטחתי למרן המהר"ם שפירא. - על קבלה הזו הקפדתי באדיקות כל ימי חיי, בכל מקום שהייתי. עברו כמה שנים, הגאון הקדוש נקטף בחטף בשיא פריחתו, ועבר לעולם שכולו טוב, וימוטו מוסדות תבל מחמת הצר הצורך, המלחמה פרצה במלוא עוזה, עד שיום אחד מצאתי את עצמי כבחור גדול בשערי 'אושוויץ' - בירקאנא' הנודעים לשמצה, במסדר הידוע [שלקצ"ח] שבכניסה למחנה לצד ימין... או לצד שמאל... אל מול הרשע הצורך הנאצי "ד"ר מנגלה" יימח שמו, החורץ בהינף אצבע קל את גורלם של מיליונים.

בעומדי כך בין רבבות האנשים שבתור, נזכרתי באותה שיחה נוראה של המהר"ם שפירא ששמעתי לפני שנים ספורות בחיידר. דברי קדשו עלו וגאו בלבי בהתלהבות אש, ואמרתו לעצמי שהנה הגיע זמן פירעון הצ'ק! כמו שהעיד הרב משמם של הקדמונים קדושי ישראל: לא צרות, ולא ייסורים וקצף!

כך מצאתי את עצמי בפתחו של גיהנום עלי אדמות, מתפלל ומתחנן להשם יתברך: ריבונו של עולם, יש לי הבטחה מהתשב"ץ והבאר היטב, שמי שמברך ברכת המזון בכונה לא יהיו לו צרות! והנה עומד אני פה באושוויץ הדוויה, ומתחנן לפניך להצילני מכל צרה ומצוקה.

הנה הגיע תורי לעמוד לפני השד הצורך, ולשמחתי הוא הראה לי באצבעו אל צד ימין, וניתני לי חיי לשלל.

לאחר שהתמקמנו בצד ימין, הוכרו שני כל אחד מאלו שנבחרו לעבודה במחנה להתייצב בפני קצין אס. אס. ולהצחיר בפניו באיזה תחום הוא מתמחה, כדי לשבח אותו בעבודה המתאימה לו. בהיותי 'ישיבה בחור' בלא שום התמחות ובלא שום מקצוע, לא ידעתי מה לומר.

וכן בעמדי בתור הארוך נשאתי שוב תפילה נרגשת: ריבונו של עולם, יש לי הבטחה מפורשת שלא יחסר מזוני, והנה נצרך אני לאכול כאן באושוויץ, ואין לי שום מקצוע שאני יכול להצחיר עליו בפני הקצין.

בעודי תוהה ומרהר בדבר, פונה אלי היהודי שעמד מאחורי בתור וכנראה הבחין במבוכתי, ולחש באזני: תאמר שאתה 'טבח' מעולה! אני כבר יהיה שם לעמוד בעורך בלימוד המלאכה, עד שתהיה 'שף' מומחה...

כך מצאתי את עצמי כטבח מן השורה במטבח הגדול של 'אושוויץ', ובה בשעה שרוב תושבי אושוויץ ברבבותיהם נמקו ברעב, הייתי אני מקבל תדיר את מזוני מן המוכן במטבח הגדול של אושוויץ...

ראיתי בחוש, סיים ר' גרשון את סיפורו המרגש לאותו מנהל, איך שהבטחות שהבטיח לנו המהר"ם שפירא בשם התשב"ץ והחינוך והבאר היטב התקיימו במלואם גם בתוככי התופת של אושוויץ הנאצית. מאז ועד היום נוהר אנכי מאוד לברך ברכת המזון בכונה שלמה במתינות מילה במילה, וברוך ה' ראיתי ברכה טובה תמיד. - ואכן זכה ר' גרשון לאירובות ימים, וזכה לחתן את כל ילדיו ברווח וללא שום חובות.

גם אצל אבי מורי זצוק"ל בעל 'מעדני השולחן' איני זוכר אף לא פעם אחת שהתפלל ברכת המזון בעל פה, ואכן זכה להאריך ימים בשיבה טובה עד גיל תשעים וחמש, והשאיר אחריו יותר מאלף צאצאים הולכים בדרכי ישרים וטובים.

• § • § •

כאשר הקים המהר"ם שפירא זצוק"ל את הישיבה הגדולה ביותר באירופה, 'ישיבת חכמי לובלין', חרט על חזית בנין הישיבה באותיות גדולות מאירות עיניים את הפסוק (תהלים לז, ב): "לִכְּוֹנֵי בָנִים שִׁמְעוּ לִי יִרְאֵת ה' אֱלֹמֶדְכֶם", כפי שניתן לראות זאת עד היום הזה. [כידוע שאת הבנין המפואר הזה לא החריבו הנאצים ימ"ש ולא שרפוהו כדרכם בכל מקום בבתי כנסיות ובתי מדרשות, רק תפכוהו למפקדה ראשית של הגסטפו, וכיום נגאל הבית מידם].

זו היתה עיקר תכליתה של הישיבה הגדולה, לא בעצם הידיעות בלימוד שרכשו הבחורים שם בהיקף אדיר בכל מקצועות התורה, כדי שתהא כריסם מלאה ש"ס ופוסקים, אלא עיקר התכלית להגיע על ידי התורה ליראת שמים, 'יראת ה' אלמדכם', שבכדי לזכות ליראת שמים אין שום דרך אחר כי אם על ידי לימוד התורה הקדושה, וכד"א (יהר"ם י"ד, טו) 'לְמַעַן תִּלְמַד לְיִרְאַת אֱת ה' אֶלְקֵינוּ כָּל הַיָּמִים', אמן.

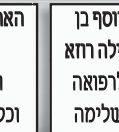
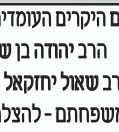
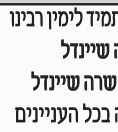
ת.נ.צ.ב.ה

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל המצ"ב

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

shivti11@gmail.com

יר"ל ע"י קהילת ישיבת בית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות דפוס) בקובץ הדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakhehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173